

breu cronologia de la font picant d'argentona

PEP PADRÓS I MARFANY

La història de la Font Picant és molt llarga i a voltes confusa. Encara avui ens queden molts interrogants per aclarir, però també hi aportem dades per anar fent camí. Amb aquesta exposició volem fer palès que encara a Argentona hi ha un fort sentiment d'estima cap a la Font Picant i que 227 anys després del seu descobriment, el poble se la sent molt seva.

L'any 1783, l'*Atlante Español* tracta, dins el capítol de Mataró, que s'ha descobert cap a ponent una deu d'aigua amb poders curatius i, per la distància que marca, sembla ser la Font Picant.¹

Un farmacèutic que residia temporades a Argentona, entre el 1835 i 1845, anava a buscar aigua amb un càntir d'un pou abandonat. En aquest indret, antigament hi havia el mas Pons, després Can Prat de Molló, vulgarment coneguda per cal Genovès. Segons en Francesc Carreras Candi² i en Jaume Clavell i Noguera,³ l'any 1847 hi tingué lloc un accident mortal, amb un infant que jugant va caure al pou i que morí ofegat. A partir de llavors, es van donar a conèixer les propietats d'aquesta aigua. No aporten cap més dada, tot i que, darrerament, s'han trobat altres documents referents als anys 1842 i 1845 que demostren que en aquests anys, la font ja era coneguda i també les propietats medicinals de l'aigua.

En un document que hem localitzat en un diari de l'any 1842, queda clar que aquell estiu, es va fer públic el descobriment de l'aigua.⁴ També parla de les propietats de l'aigua el *Diccionario Geográfico Estadístico e Histórico de España*.

El 25 de febrer de 1856 tanquen l'establiment, segons notícia publicada en el *Diari de Barcelona*. El consistori exigia 614 rals en concepte de subsidi industrial, a canvi la propietat ofería donar de franc l'aigua que es prengué en la font.

L'any 1857, en Victor Balaguer⁵ ens parla i aconsella d'anar al "Establecimiento de curación y recreo de las aguas acídula carbónicas de Argentona".

La Visita Pastoral del bisbe Palau, del 17 de juliol de 1858, es veié allargada durant uns dies, per a fer una cura d'aigües a l'"establiment d'aigües carbòniques".⁶

El 7 de setembre de 1860 visita el manantial, el tinent general Joan Prim i Prats, familiar dels propietaris.⁷ Entre el 1860 a 1868, es construeix el Balneari Prats, però com hem vist anteriorment ja funcionava una mena d'establiment per fer cura d'aigües.

L'any 1888, a l'Exposició Universal de Barcelona, es concedeix la medalla d'or a la Sra. Matilde Prats de Solà per l'aigua medicinal d'Argentona. El juliol de 1890 es publica la guia *Argentona y sus aguas mineromedicinales* en què es lloa la Font d'en Pau o Ballot i es critica durament al Manantial Prats.⁸

El 1891 s'inaugura l'Hotel Solé, amb totes les comoditats i avenços de l'època i es fa el passeig del Baró de Viver que facilita l'accés al nou equipament. Dos anys més tard, el 10 d'agost de 1893 es fa un convit a la premsa de Barcelona i local, per relançar el balneari. Malgrat tots els esforços i canvis de direcció, la situació lluny d'arranjar-se sembla arribar al límit. L'any 1894, la deu d'aigua és declarada d'utilitat pública.

El 1898 la família Prats aban-

dona l'explotació del Balneari, fastiguejada de campanyes en contra de la higiene de l'establiment, i l'arrenda l'Eduard Fortí. El 1900, l'adquireix en Leandre Jover i Peix i hi inicia grans reformes. Modificant l'interior dels edificis i remodelant la façana. Desapareix el Balneari i en el seu lloc s'aixequen els nous xalets que són llogats, s'envasa aigua i, posteriorment, s'hi construeix la planta embotelladora.

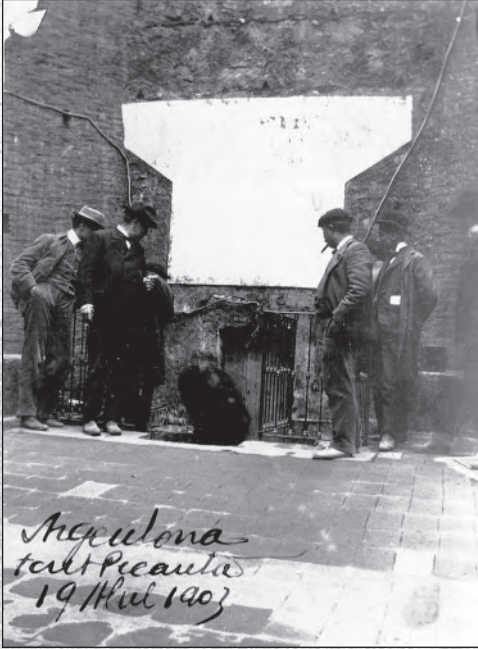
El 1907, s'estrena el "nou" Manantial Burriach. El 1911, coincidint amb la festa del Soma-tén, s'inaugura l'avinguda de Leandre Jover i els nous xalets.

El diumenge 4 de gener de 1976 tanca l'embotelladora i la Font Picant, i hi deixa de brollar l'aigua amb gas. A partir d'aleshores, periòdicament, es fan accions de neteja popular i reivindicacions de tota mena per recuperar aquest espai, i evitant que s'urbanitzi la font i el seu entorn. Comença l'abandó i degradació de l'indret, arribant a haver-se d'enderrocar els xalets, després d'haver-los descatalogat l'any 1995.

L'1 de març de 2002, s'aprova en Ple Corporatiu la permuta que fa que la Font Picant esdevingui municipal i comença la lenta recuperació d'aquest lloc tan emblemàtic d'Argentona.

El 8 de setembre de 2002, s'organitza una festa a la Font, per celebrar que ja és de propietat municipal. Darrerament, s'han fet diverses accions i plans d'ocupació per anar dignificant la Font i tot l'espai, fins arribar a avui en que s'ha recuperat l'Aigua Picant. La festa celebrada el dissabte 2 d'octubre certifica que la Font Picant torna a ser l'emblema d'Argentona.

1. *Atlante Español*, de Bernardo Espinalt Garcia, 1783. Edició facsímil de l'any 1965, editat per la Caixa d'Estalvis Laietana.
2. Francesc Carreras Candi, *Lo Castell de Burriach* (1899). Edició facsímil de l'any 1980 i 1986, editat per l'Ajuntament d'Argentona l'any 1990.
3. Jaume Clavell i Noguera, *Argentona història i records*, Argentona: Ajuntament d'Argentona, 1990.
4. *El Constitucional*, 1842.
5. *Guia de Barcelona a Arenys de Mar per el ferrocarril* (1857), de Victor Balaguer. Edició facsímil 1995.
6. Jaume Clavell i Noguera, *Ibid.*
7. Jaume Clavell i Noguera, *Ibid.*
8. *Argentona y sus aguas mineromedicinales*, J. Vinyeta Bellaserra. 1890.

*Argelona
font Picauta
19 Abril 1903*

Arxiu Salvador Salom

ARGENTONA — Manantial Burriach — Entrada
Agua natural Acidula — Bicarbonatada — Cállica — Excelente para la mesa

Thomas. Arxiu Enric Subià.

A. T. V. — 4376 - ARGENTONA. Manantial Burriach

A.T.V. Arxiu Municipal d'Argentona.

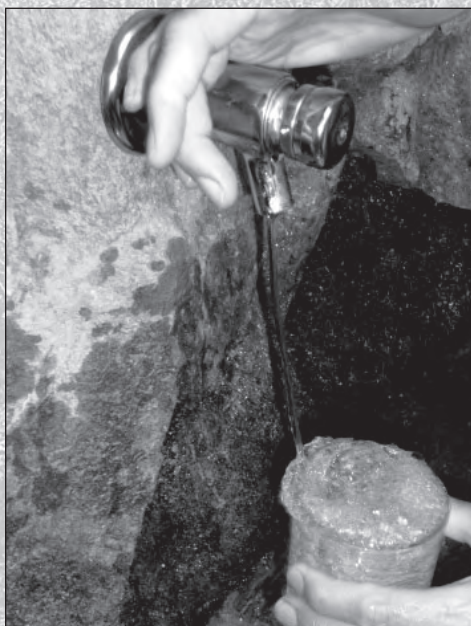

Detall d'una vitrina.
Foto: Pep Padrós.

15 - ARGENTONA.— Manantial Burriach
L. Roisin, fot. Barcelona

L. Roisin. Arxiu Enric Subià.

Tast de l'aigua picant. Foto: Pep Padrós.

Inauguració exposició.
Foto: Carles Padrós.

Cantada de Corals.
Foto: Pep Padrós.